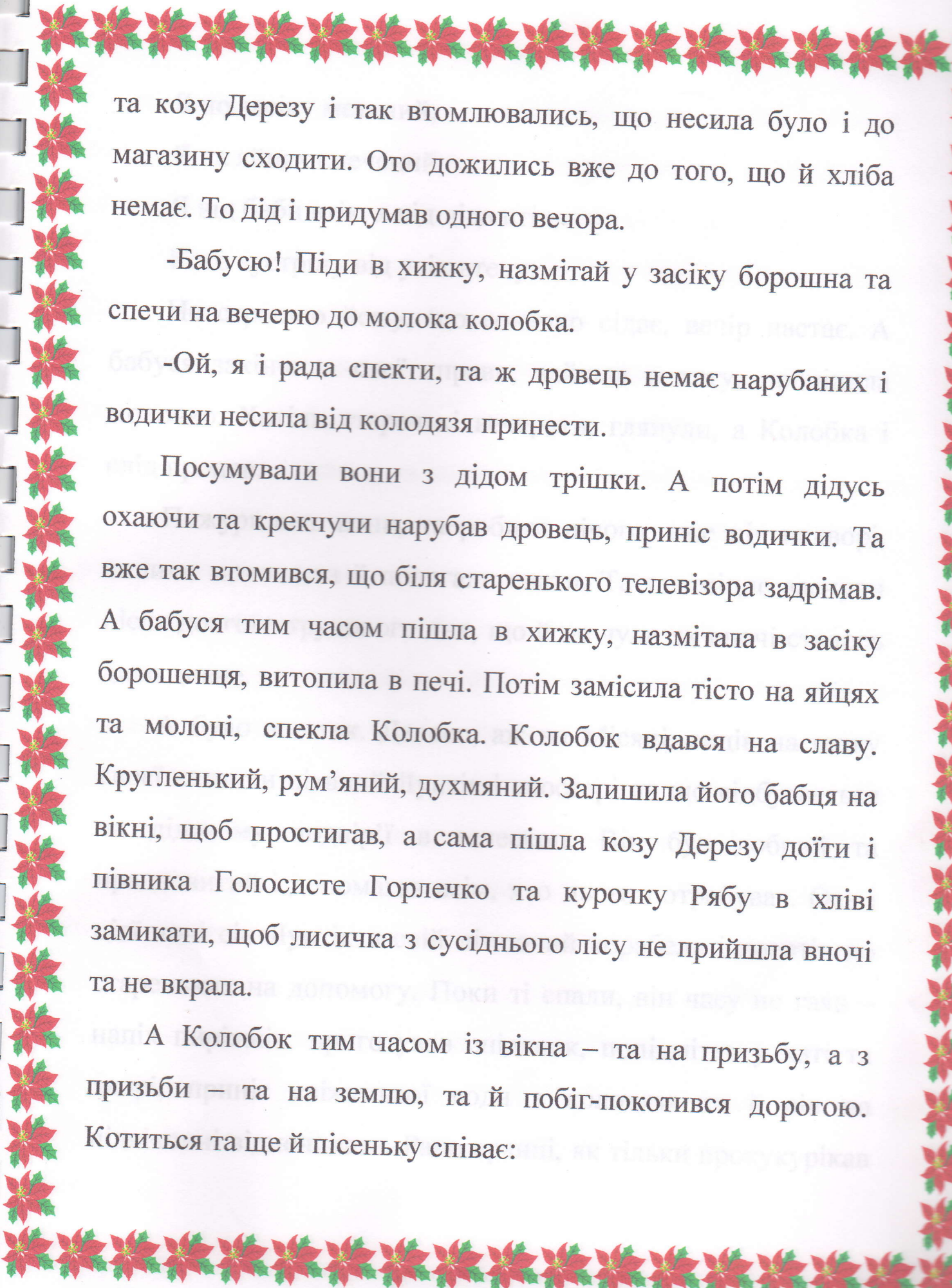

*Місячний
помічник*

Жили собі дід та баба. Були вони старенькі, самотні, не дуже багаті, бо пенсія була маленька. Працювали вони багато на городі та ще доглядали курочку Рябу з півником

та козу Дерезу і так втомлювались, що несила було і до магазину сходити. Ото дожились вже до того, що й хліба немає. То дід і придумав одного вечора.

-Бабусю! Піди в хижку, назмітай у засіку борошна та спечи на вечерю до молока колобка.

-Ой, я і рада спекти, та ж дровець немає нарубаних і водички несила від колодязя принести.

Посумували вони з дідом трішки. А потім дідусь охаючи та крекчучи нарубав дровець, приніс водички. Та вже так втомився, що біля старенького телевізора задрімав. А бабуса тим часом пішла в хижку, назмітала в засіку борошенця, витопила в печі. Потім замісила тісто на яйцях та молоці, спекла Колобка. Колобок вдався на славу. Кругленький, рум'яний, духмяний. Залишила його бабця на вікні, щоб простигав, а сама пішла козу Дерезу доїти і півника Голосисте Горлечко та курочку Рябу в хліві замикати, щоб лисичка з сусіднього лісу не прийшла вночі та не вкрала.

А Колобок тим часом із вікна – та на призьбу, а з призьби – та на землю, та й побіг-покотився дорогою. Котиться та ще й пісеньку співає:

Я по засіку метений,

Я на яйцях спечений,

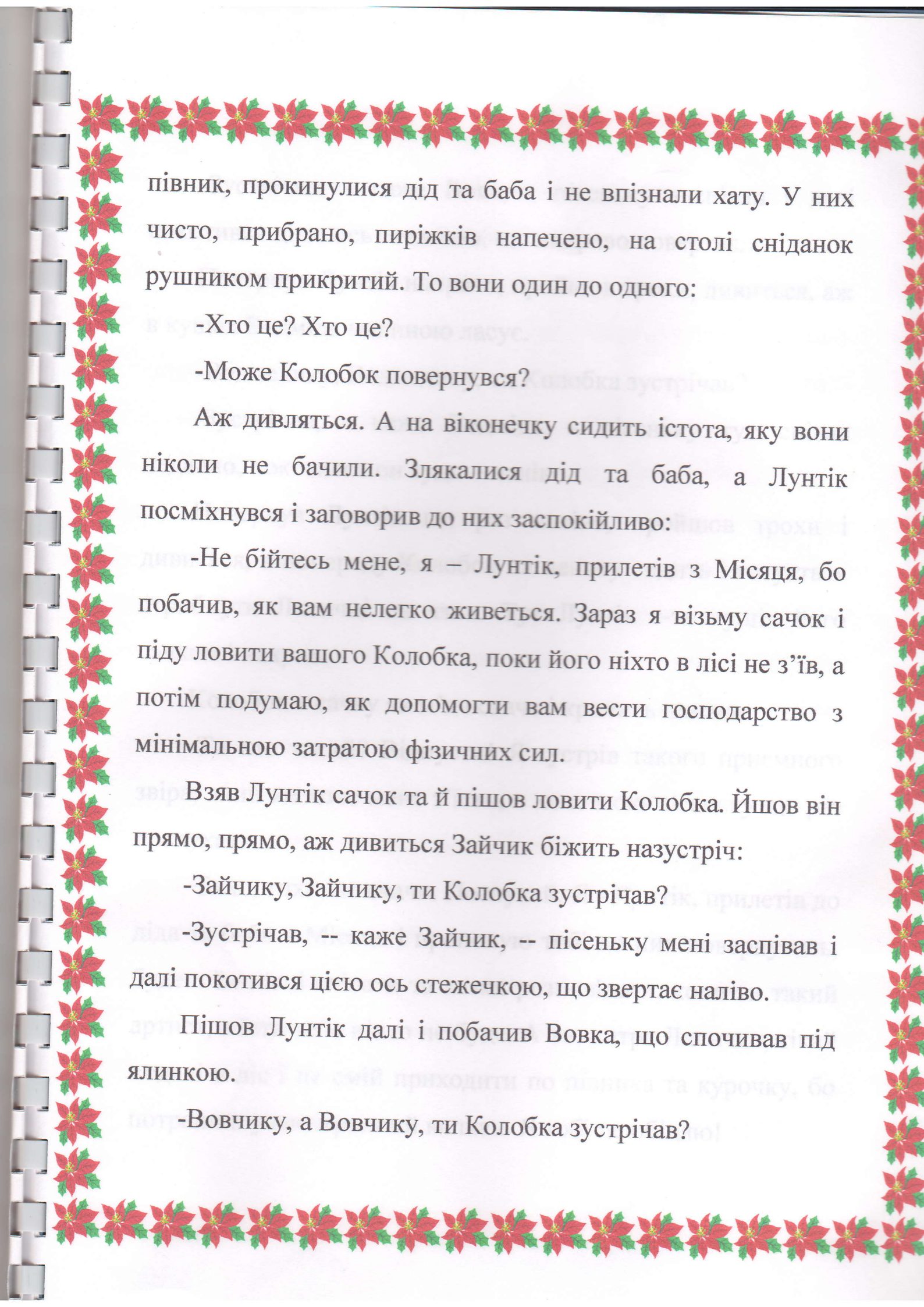
Я від баби втік, я від діда втік,

Кого зустріну від усіх втечу.

Не страшно йому, що сонечко сідає, вечір настає. А бабуся закінчила свої справи, зайшла в хату, процідила молочко. Хотіли старенькі вечеряти, глянули, а Колобка і слід пропав.

Пожурились вони, та робити нічого, вже ніч надворі, випили молока та й полягали спати. Та так міцно заснули після довгого трудового дня, що й не чули як вночі сталось диво дивне.

А було все так. Далеко, аж на Місяці, сидів на ганку своєї хатинки цікавий Лунтік і спостерігав що відбувається на дідовому подвір'ї в телескоп. Він був добрий та працювитель і допомагав всім, хто цього потребував. Ось і цієї ночі сів Лунтік в свій літаючий корабель і полетів до стареньких на допомогу. Поки ті спали, він часу не гаяв – напик пиріжків, приготував сніданок, попідмітав у хаті та дворі, приніс свіженької води з колодязя та й сів на підвіконні відпочивати. Рано вранці, як тільки прокукурикав

півник, прокинулися дід та баба і не впізнали хату. У них чисто, прибрано, пиріжків напечено, на столі сніданок рушником прикритий. То вони один до одного:

-Хто це? Хто це?

-Може Колобок повернувся?

Аж дивляться. А на віконечку сидить істота, яку вони ніколи не бачили. Злякалися дід та баба, а Лунтік посміхнувся і заговорив до них заспокійливо:

-Не бійтесь мене, я – Лунтік, прилетів з Місяця, бо побачив, як вам нелегко живеться. Зараз я візьму сачок і піду ловити вашого Колобка, поки його ніхто в лісі не з'їв, а потім подумаю, як допомогти вам вести господарство з мінімальною затратою фізичних сил.

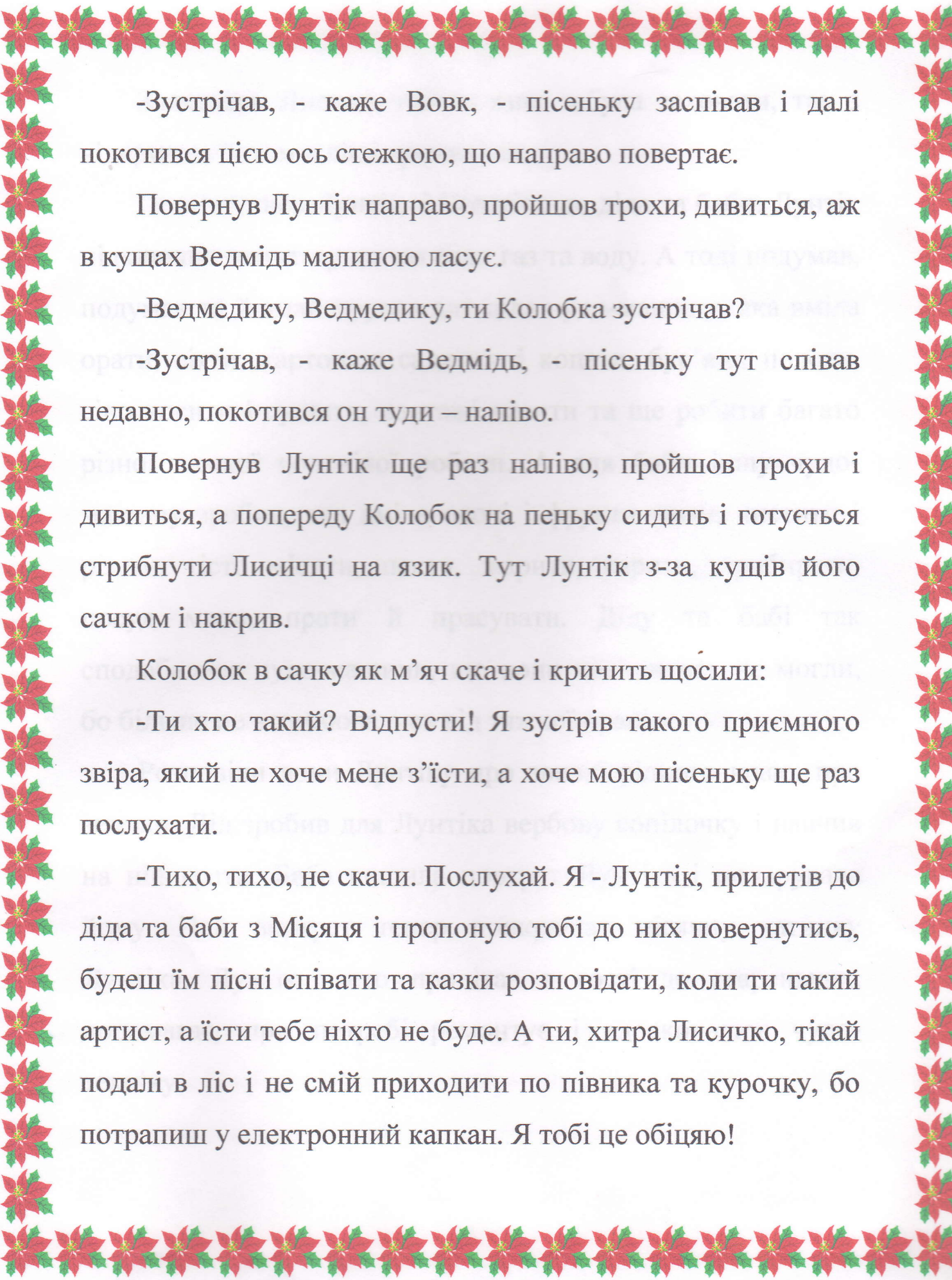
Взяв Лунтік сачок та й пішов ловити Колобка. Йшов він прямо, прямо, аж дивиться Зайчик біжить назустріч:

-Зайчику, Зайчику, ти Колобка зустрічав?

-Зустрічав, -- каже Зайчик, -- пісеньку мені заспівав і далі покотився цією ось стежечкою, що звертає наліво.

Пішов Лунтік далі і побачив Вовка, що спочивав під ялинкою.

-Вовчику, а Вовчику, ти Колобка зустрічав?

-Зустрічав, - каже Вовк, - пісеньку заспівав і далі покотився цією ось стежкою, що направо повертає.

Повернув Лунтік направо, пройшов трохи, дивиться, аж в кущах Ведмідь малиною ласує.

-Ведмедику, Ведмедику, ти Колобка зустрічав?

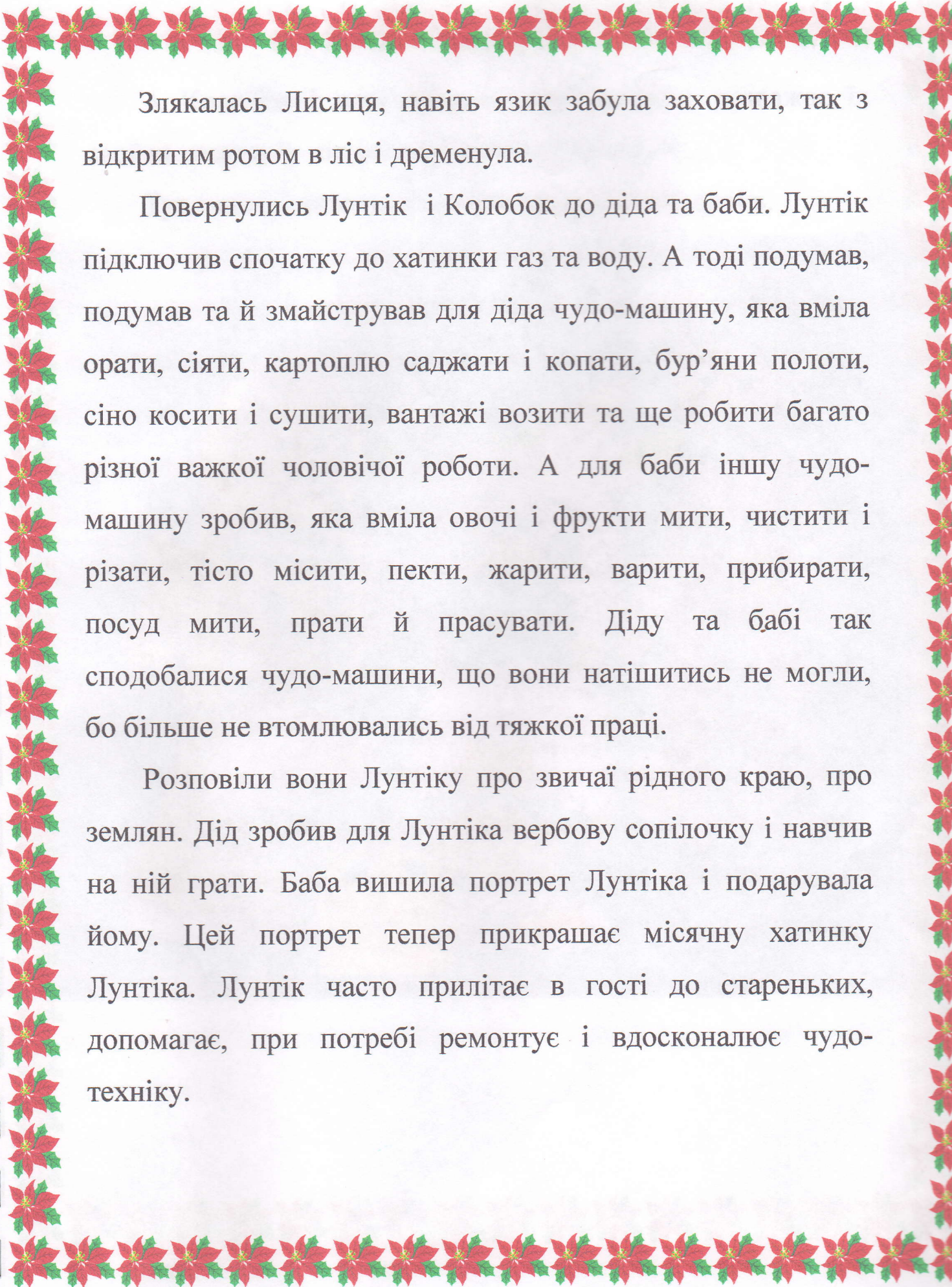
-Зустрічав, - каже Ведмідь, - пісеньку тут співав недавно, покотився он туди – наліво.

Повернув Лунтік ще раз наліво, пройшов трохи і дивиться, а попереду Колобок на пеньку сидить і готується стрибнути Лисичці на язик. Тут Лунтік з-за кущів його сачком і накрив.

Колобок в сачку як м'яч скаче і кричить щосьили:

-Ти хто такий? Відпусти! Я зустрів такого приємного звіра, який не хоче мене з'їсти, а хоче мою пісеньку ще раз послухати.

-Тихо, тихо, не скачи. Послухай. Я - Лунтік, прилетів до діда та баби з Місяця і пропоную тобі до них повернутись, будеш їм пісні співати та казки розповідати, коли ти такий артист, а їсти тебе ніхто не буде. А ти, хитра Лисичко, тікай подалі в ліс і не смій приходити по півника та курочку, бо потрапиш у електронний капкан. Я тобі це обіцяю!

Злякалась Лисиця, навіть язик забула заховати, так з відкритим ротом в ліс і дременула.

Повернулись Лунтік і Колобок до діда та баби. Лунтік підключив спочатку до хатинки газ та воду. А тоді подумав, подумав та й змайстрував для діда чудо-машину, яка вміла орати, сіяти, картоплю саджати і копати, бур'яни полоти, сіно косити і сушити, вантажі возити та ще робити багато різної важкої чоловічої роботи. А для баби іншу чудо-машину зробив, яка вміла овочі і фрукти мити, чистити і різати, тісто місити, пекти, жарити, варити, прибирати, посуд мити, прати й прасувати. Діду та бабі так сподобалися чудо-машини, що вони натішитись не могли, бо більше не втомлювались від тяжкої праці.

Розповіли вони Лунтіку про звичаї рідного краю, про землян. Дід зробив для Лунтіка вербову сопілочку і навчив на ній грати. Баба вишила портрет Лунтіка і подарувала йому. Цей портрет тепер прикрашає місячну хатинку Лунтіка. Лунтік часто прилітає в гості до стареньких, допомагає, при потребі ремонтує і вдосконалює чудо-техніку.

А Колобок і досі живе в діда та баби, розважає їх своїми веселими піснями та добрими казками.

Тут і нашій казочці кінець, хто слухав молодець.

